

Lisa Jackson

ZONDER MEDEDOGEN

the house of books

Oorspronkelijke titel

Without Mercy

Uitgave

Kensington Books, New York

Published by arrangement with Kensington Publishing Corp. New York, New York, USA.

All rights reserved

Copyright © 2010 by Susan Lisa Jackson

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Eefje Bosch

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

© plainpicture/Harald Braun

Foto auteur

© Kimberly Butler Photography

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2992 6

D/2011/8899/81

NUR 332

www.lisajackson.com

www.thehouseofbooks.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Hannah
Altijd in mijn hart*

Dankbetuiging

Het schrijven van een boek is teamwork en ik wil graag een paar leden uit mijn team bedanken die hard aan dit boek hebben gewerkt. Rosalind Noonan en John Scognamiglio hebben beiden met hun expertise vele uren aan dit boek besteed. Iedereen bij Kensington Publishing is geweldig geweest en uiteraard wil ik ook graag Nancy Bush, Ken Bush, Alex Craft, Matthew Crose, Niki Crose, Michael Crose, Kelly Foster, Darren Foster, Ken Melum, en mijn agent Robin Rue bedanken. Er zijn natuurlijk nog anderen, maar deze mensen schieten me te binnen.

Noot van de auteur

Blue Rock Academy bestaat niet, net zomin als een politiebureau onder wiens jurisdictie de school valt. Maar er bestaat wel een ongeloofelijk mooi stuk land in de bergen van Zuid-Oregon. Dus ook al bestaat het instituut niet echt, het landschap doet dat wel, en ik kan je vertellen: het is fenomenaal!

Hoofdstuk 1

‘Help... O god, alsjeblieft, iemand... help mij...’ De wanhopig smekende stem was nauwelijks hoorbaar door de klanken van het bekende liedje en het regelmatige getik van druppende vloeistof. Als een regendruppel die op de grond viel. Steeds opnieuw.

Haar hart bonsde in haar oren terwijl Jules Farentino op blote voeten en met alleen een nachthemd aan naar de tuinkamer liep, waar ze een klein stukje van het flikkerende blauwe licht door de vitrage voor de openslaande deuren kon zien.

‘Schiet op... ik heb niet lang meer...’

Ze wilde iets roepen maar beet op haar tong. Omdat ze het gevoel had dat er iets aan de hand was – iets duisters en kwaadaardigs – besloot ze om stilletjes over de ijskoude vloer te kruipen. Zachtjes duwde ze de deur naar de tuinkamer open en gluurde naar binnen. De L-vormige bank en ligstoel baadden in het vreemde, flikkerende licht van de tv waarvan het geluid was afgezet. De stem van Michael Jackson die over Billie Jean zong, kwam uit de speakers.

En boven de muziek uit: *Drup. Drup. Drup.* Ontzettend luid. Als onweer in haar pijnlijke hoofd.

Er spetterde iets vloeibaars en warm op de wreven van haar blote voeten en ze keek snel naar beneden. Haar ogen werden groot toen ze zag hoe het bloed van het lange mes in haar hand afdroop en dat de rode vlek zich uitbreidde tot een plas.

Wat?

Nee!

Ze probeerde te schreeuwen maar het lukte niet, en toen ze in de richting van de open tuindeuren keek, zag ze vlak bij de koffietafel haar vader liggen.

‘Help me, Jules,’ zei hij terwijl hij zijn lippen nauwelijks bewoog. Hij staarde haar aan, zonder te knipperen en met een grote snee in zijn voorhoofd. Er zat een vlek op zijn gekreukte witte overhemd, die steeds groter werd.

Er sijpelde bloed uit Rip Delaneys mondhoek terwijl hij haar aanstaarde en met een hese stem vroeg: ‘Waarom?’

Ze stond aan de grond genageld, haar hand inmiddels helemaal kleverig van het bloed, en begon te schreeuwen...

‘Goedemorgen, het is kwart voor acht. Buiten is het een frisse vijf graden. Dat is natuurlijk goed koud, maar de temperatuur zal in de loop van de dag toenemen tot bijna tien graden. Het wordt koud en nat vandaag en later op de ochtend wordt er een fikse storm verwacht. En dan nu over naar de verkeerssituatie...’

Jules werd met een schok wakker.

Haar hart bonkte, ze had knallende koppijn en de stem van de radio-presentator irriteerde haar. Ze sloeg de wekkerradio uit en huiverde. Het was ijskoud in haar slaapkamer. Haar raam stond op een kier, de wind blies naar binnen en de regen tikte ritmisch op het dak.

‘Jezus,’ fluisterde ze en veegde haar gezicht af, terwijl de laatste sporen van haar steeds maar terugkerende nachtmerrie weer terugglipten naar een duister hoekje in haar hoofd. Ze keek snel naar haar wekker en kreunde toen het langzaam tot haar doordrong dat ze had vergeten het alarm opnieuw in te stellen.

Ze rolde haar bed uit waardoor haar kat opschrok, die opgerold op haar andere kussen had liggen slapen. Hij richtte zijn grijze kop omhoog, strekte zich uit en gaapte om zijn vlijmscherpe tanden te laten zien, terwijl zij haar badjas van het voeteneind van het bed af pakte en hem snel aantrok. Ze had geen tijd om te douchen, laat staan om even te joggen. In plaats daarvan plensde ze water op haar gezicht, gooide twee extra sterke Excedrins in haar mond en spoelde die weg door haar hoofd schuin onder de kraan te houden. Ze trok een spijkerbroek en oversized trui aan en zette een oude pet van de Portland Trail Blazers op. Vervolgens ging ze op zoek naar haar sleutels, al graaiend in haar tas en de zakken van de jas die ze de dag ervoor had aangehad.

Haar mobieltje ging en ze zag hem op de vloer naast haar bed in de oplader liggen. Toen ze hem openklapte, zag ze het gezicht van Shay op het kleine LED-schermpje.

‘Waar zit je?’ vroeg haar zus.

‘Ik ben onderweg.’

‘Het is te laat. We zijn er al bijna.’

‘Nu al?’ Jules rukte aan een sneaker en keek weer naar de wekker. ‘Ik dacht dat je pas om negen uur vertrok.’

‘De piloot belde net. Er is een storm of zo. Hij moet vroeger vliegen.’

‘O nee! Zeg dat hij nog even wacht.’

‘Dat kan niet! Snap je het dan niet? Ze gaat dit echt doorzetten, Jules,’ zei Shay, en er verdween iets van de hardheid uit haar stem. ‘Edie doet me weg.’

Dat klonk wel erg dramatisch, maar dat was Shay ook, ten voeten uit. Jules strikte haar veters. 'Vraag dan of zij nog even wacht.'

'Vraag het zelf maar,' zei Shay, en een seconde later klonk haar moeders stem in haar oor.

'Luister, Julia, het heeft geen zin om te proberen me over te halen; ik kan hier niets aan doen. Ik heb tegen Shaylee gezegd dat ze moet vertrekken op het moment dat de piloot haar veilig naar de school kan vliegen, en volgens hem moeten ze eerder weg vanwege de storm.'

'Nee, mam, wacht nou even. Je kunt haar niet zomaar wegsturen naar die...'

'Dat kan ik verdomme wel. Ze is minderjarig. Ik ben haar voogd. En ze heeft een gerechtelijk bevel. Het heeft geen zin om dit allemaal opnieuw te gaan bespreken.'

'Ja, maar...'

'Het is dit of weer terug naar de jeugdgevangenis. Dit is haar laatste kans, Julia! Van de rechter moest ze kiezen en zij heeft, slim als ze is, gekozen voor die school. Net zoals zij ervoor koos om met die crimineel om te gaan en mee te doen aan een misdaad. Haar vriendje had minder geluk dan zij; die had geen rijke vader die voor een advocaat kon zorgen. Dawg gaat heel wat tijd in de gevangenis doorbrengen, dus je zus mag nog van geluk spreken!'

'Maar wacht nou even!'

De verbinding werd verbroken en daar stond Jules, verloren en bezorgd, midden in haar rommelige slaapkamer. Ze kon er niet bij dat haar moeder Shaylee echt op de boot zou zetten naar een afgelegen school voor moeilijk opvoedbare pubers, ergens in de verdomde *middle of nowhere*. Ze vloog haar appartement uit en zwaaide naar mevrouw Dixon, haar buurvrouw, die net haar verregende krant mee naar binnen nam.

Toen ze eenmaal in haar oude Volvo zat, reed ze richting Lake Washington, naar het adres dat ze van Edie had gekregen. Dat was de plek waar Shaylee door het watervliegtuig zou worden opgehaald voor haar rit naar de Blue Rock Academy in het zuiden van Oregon. Edie had het adres de vorige dag aan Jules gegeven.

Jules gaf plankgas.

Maar de snelweg was net een parkeerterrein, en de verkeersinformatie die uit haar radio tetterde, was weinig hoopgevend. Kennelijk zat iedere autobezitter van de staat Washington op de I-5 snelweg in de miezerende regen, wat bleek uit de felle rij achterlichten die zich voor haar Volvo uitstrekte. Jules tuurde vermoeid langs de zwaaiende ruitenwisser terwijl het verkeer in noordelijke richting vooruitkroop. Ze had nog steeds koppijn

en trommelde met haar vingers op het stuur. Ze baalde ervan dat ze geen kortere weg naar Lake Washington kende.

Ze had vaak in de file gestaan in Portland, Oregon, toen ze nog op Bateman High werkte, maar sinds ze haar baan afgelopen juni was kwijtgeraakt, had ze deze kwelling niet meer hoeven doorstaan. In haar huidige functie van serveerster bij 101, een sterrenrestaurant aan de waterkant, werkte ze 's avonds waardoor ze de spits kon vermijden. Een van de weinige voordelen van dat baantje.

De radio bracht weinig ontspanning en de ruitenwissers die de regen wegveegden, maakten haar alleen nog maar zenuwachtiger. Jules was te laat. Shay zou wegvliegen zonder afscheid te nemen en er was niets of niemand die daar wat aan kon doen. Zelfs Edie kon er niets meer aan doen. Een rechter had bepaald dat Shay weg moest om te rehabiliteren.

Ze zette de radio op een zender waar jarentachtiglijedjes werden doorspekt met snelle verkeersinformatie van Brenda, de serieuze verslaggeefster die de moeilijke plekken op de snelwegen zo snel opdreunde dat je haar bijna niet bij kon houden.

Niet dat dat het er beter op maakte.

Waar het in feite op neerkwam, was dat iedere snelweg op deze ellendige ochtend in februari één grote puinhoop was.

'Kom op, kom op nou,' mompelde Jules terwijl ze snel op de klok in het dashboard van haar twintig jaar oude sedan keek. Zeventien over acht. De piek van het spitsuur. En ze moest om halfnegen op de kade zijn, anders was het te laat. Ze zette haar richtingaanwijzer aan en ging brutaal de baan op die afboog naar de Evergreen Point Brug, over Lake Washington heen.

Een vrachtwagenchauffeur liet haar er met tegenzin tussen, en ze glimlachte en zwaaide naar hem terwijl ze verder schoof naar de rechterrijbaan en haar auto naar het oosten manoeuvreerde. Ze werd bijna geschept door een man in een zwarte Toyota die aan het bellen was.

'Idioot!' Ze gooide haar voet op de rem en schoof ertussen, en net op dat moment klonken de begintonen van 'Billie Jean' van Michael Jackson door haar Volvo. 'O god.' Ze drukte op de knop van de radio om hem op een andere voorgeprogrammeerde zender te zetten, maar de melodie van het liedje bleef in haar hoofd hangen. Ze zag haar vader weer voor zich, die midden in een plas bloed lag en met zijn ogen waar het leven uit verdween naar boven staarde, terwijl het liedje maar door bleef gaan. Jules knalde bijna op de bestelauto voor haar. 'O jezus.' *Doe even rustig. Dadelijk ben je dood voor je er bent!* Door het bijna-ongeluk pompte de adrenaline door haar aderen.

Opgefokt ademde ze drie keer in en uit en zocht toen met een hand in haar tas naar een potje pijnstillers. Het spul dat ze daarstraks had geslikt, had niets uitgehaald. Ze vond het potje en duwde de dop er met haar duim vanaf. Alle pillen vielen over haar heen, maar het kon haar niet schelen. Ze nam twee tabletten en spoelde ze weg met het restje cola light van gisteren dat nog in de bekerhouder stond. Door de slechte mix van met cafeïne doordrenkte siroop en het hoofdpijnmedicijn kromp ze ineen terwijl het refrein van 'Billie Jean' door haar hoofd bleef bonken.

'Je bent een psychisch wrak' zei ze tegen haar reflectie in de achteruitkijkspiegel. 'Vind je het gek dat je geen werk hebt.' Goed, ze had technisch gezien wel een baan als serveerster, maar haar carrière in het onderwijs was afgelopen. Haar steeds terugkomende nachtmerrie en vreselijke hoofdpijnen hadden daar wel voor gezorgd.

In de spiegel, onder de klep van haar pet, ving ze een snelle glimp op van een paar grijze ogen waar een zweem van rebellie achter schuilging – diezelfde verborgen opstandigheid die zo overduidelijk bij haar jongere zus aanwezig was.

Shaylee was tenminste geen hypocriet.

Dat kon Jules niet bepaald van zichzelf zeggen.

In de verte loeide een sirene; toen zag ze een ambulance die zich door de opgestopte rijbanen worstelde de andere kant op gaan.

God, wat had ze een koppijn.

Hoewel het bewolkt was, werd ze gek van het felle licht.

Ze vond haar zonnebril die weggestopt zat in de zonneklep en zette hem op.

'Kom op nou, kom op nou,' mompelde ze tegen de bestelauto voor haar die een en al vermoeidheid uitstraalde.

Het kostte haar nog twintig minuten en een bijna-botsing voor ze bij haar afslag was en een kronkelende weg afreed die de oever van het water omarmde.

Ze nam een scherpe bocht en reed door het open gietijzeren hek van een privévilla. Het gebouw dat verscheen achter de sparren had een lange, bakstenen oprijlaan en was eerder een kasteel dan een huis; een enorm bakstenen bouwwerk dat drie verdiepingen hoog boven de oevers van het meer uittorende.

Ze parkeerde vlak bij de voordeur, naast de Lexus van haar moeder. Daarna stormde ze, zonder haar auto op slot te doen, door de stromende regen naar de veranda. Eenmaal onder het afdak drukte ze op de bel en bleef bij de zware dubbele deuren wachten.

Binnen een paar seconden deed een opgedirkte, extreem dunne vrouw

de deur open. ‘Kan ik u helpen?’ De vrouw had een zwarte broek aan en een dunne trui om haar piepkleine middel geknoopt. Haar asblonde haar dat zorgvuldig geknipt en opgekamd was, maakte haar hoofd groter en verhulde haar leeftijd. Perfect aangebrachte make-up accentueerde haar scherpe gelaatstrekken. Haar zachte huid was een en al facelift en ze keek Jules woedend aan, alsof ze net bezig was aan iets héél belangrijks en daarin gestoord werd.

Jules realiseerde zich dat ze er in haar tien jaar oude spijkerbroek, haar lievelingstrui van de University of Washington, zonnebril en verwassen baseballpetje waarschijnlijk meer uitzag als een bankovervaller dan een bezorgd familielid. Maar het kon haar eerlijk gezegd niet schelen. ‘Ik ben op zoek naar Edie Stillman. Ze is hier met haar dochter en ze zouden op een watervliegtuig naar...’

‘Volgens mij zijn ze op de kade,’ zei de vrouw met een gladde, geoefende glimlach die haar afkeuring niet verborg. Ze vroeg ook niet naar een identificatie of naar wat Jules precies te maken had met het vertrek van Shaylee. Ze wuifde ongeïnteresseerd naar een stenen pad dat om het huis heen liep. ‘Maar ik denk dat je te laat bent. Het vliegtuig staat op het punt om te vertrekken.’

Door het regelmatige gekletter van de regen heen hoorde Jules het onmiskenbare geluid van een aanslaande motor. *Verdomme!* Ze rende al in de richting die de vrouw had aangewezen toen ze hoorde hoe de motor aansloeg en begon te accelereren.